

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Rudolfa Čirča a JUDr. Ľubora Šeba vo veci exekúcie oprávnenej V., M. X., pobočka N., T. G. M. X., proti povinnému P., N., B. X., o **113 956,- Sk**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 9 Er 31/2003, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2006 sp. zn. 25 CoE 10/2006 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2006 sp. zn. 25 CoE 10/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre uznesením z 31. mája 2006 sp. zn. 25 CoE 10/2006 odmietol odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky z 15. februára 2006 č. k. 9 Er 31/2003-42, ktorým tento zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej u súdnej exekútorke JUDr. B. V. pod číslom konania EX 22/03. Mal za to (vychádzajúc zo znenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku), že odvolanie je prípustné len proti rozhodnutiam, ktorým súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku zastavil. Opačným výkladom tohto ustanovenia (a contrario) možno dospieť k tomu, že proti rozhodnutiu, ktorým konanie na návrh povinného zastavené nebolo – teda ktorým bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý – odvolanie v zmysle § 202 ods. 2 O.s.p. prípustné nie je. Odvolanie povinného odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

4 Cdo 268/2006

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie povinný. Vyčítal mu, že jeho výkladom ustanovenia § 58 ods. 4 Exekučného poriadku (podľa ktorého odvolanie je prípustné len proti rozhodnutiam, ktorým súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ Exekučného poriadku zastavil) stavia účastníkov konania do nerovného postavenia. Uviedol, že ak súd návrhu na zastavenie exekúcie vyhovie, má právny záujem na podanie odvolania oprávnený, a ak ho zamietne, právny záujem na podaní opravného prostriedku má povinný. Výkladom krajského súdu sa jednému účastníkovi priznáva právo na podanie odvolania a druhému nie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas a osobou na tento procesný úkon oprávnenou, preskúmal ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v medziach určených ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 časť vety za bodkočiarkou O.s.p.) k záveru, že ho treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k závažným procesným vadám vymenovaným v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Takouto vadou je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. aj taký postup súdu v konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať, teda uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Podľa článku 142 ods. 2 vety druhej a tretej Ústavy Slovenskej republiky zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p., odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 374 ods. 3 O.s.p., proti rozhodnutiu vydanému v občianskom súdnom konaní súdnym úradníkom alebo justičným čakatelom možno podať odvolanie za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatel,

môže úplne vyhovieť sudca. Ak sudca odvolaniu podanému proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatel'a nemieni úplne vyhovieť, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Podľa § 5 písm. g/ zákona č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch, v občianskom súdnom konaní vyšší súdny úradník koná a rozhoduje na základe poverenia sudcu aj v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu okrem schválenia príklepu súdom.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení treba potom považovať za vylúčené, aby zákon mohol obísť ústavnú úpravu umožňujúcu prieskum rozhodnutí poverených zamestnancov sudcami napríklad tak, že poverenému zamestnancovi zverí oprávnenie rozhodovať aj v takej veci, v ktorej zákon proti rozhodnutiu sudcu nepripúšťa opravný prostriedok. Ustanovenie § 374 ods. 3 vety prvej O.s.p. zakotvujúce možnosť podania odvolania proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom alebo justičným čakatel'om za rovnakých podmienok ako proti rozhodnutiu sudcu totiž nemožno (práve so zreteľom na ústavnú úpravu) vykladať tak široko, žeby z neho mala byť dovodená aj neprípustnosť odvolania. Zmysel uvedenej úpravy pri jej ústavne konformnom výklade totiž treba vidieť len v ustanovení zásadne rovnakých požiadaviek na odvolania proti rozhodnutiam poverených zamestnancov v porovnaní s požiadavkami kladenými na odvolania proti rozhodnutiam sudcov. Vzhľadom k už uvedenému je preto potrebné prísne rozlišovať, či v prípade rozhodnutia inak nenapadnuteľného riadnym opravným prostriedkom (odvolaním) príslušné rozhodnutie vydal sudca alebo tak urobil poverený zamestnanec súdu a podľa toho si urobiť záver o prípustnosti odvolania. Kým totiž v prípade rozhodnutí sudcov nenapadnuteľnosť niektorých rozhodnutí odvolaniami zákonná úprava priamo predpokladá a ani ústava také rozhodovanie v jednom stupni nevylučuje, u rozhodnutí vydávaných poverenými zamestnancami je to naopak. Napadnuteľnosť všetkých rozhodnutí poverených zamestnancov odvolaním je totiž bezvýnimočným pravidlom, ktorý má oporu v základnom zákone štátu. Ústavne konformným výkladom už vyššie citovanej úpravy tak treba podľa názoru dovolacieho súdu dospieť k záveru, podľa ktorého odvolanie je prípustné aj proti takému rozhodnutiu, proti ktorému zákon inak odvolanie nepripúšťa, ak vo veci nerozhodoval sudca alebo zamestnanec súdu.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9 Er 31/2003-42 obsahovalo poučenie o neprípustnosti odvolania a vydal ho vyšší súdny úradník. Po podaní odvolania povinným bez toho, aby sudca preskúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, predložil vyšší súdny úradník vec krajskému súdu. Ten

4 Cdo 268/2006

následne vydal dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolanie povinného odmietol s poukazom na jeho neprípustnosť.

Uvedeným postupom odvolacieho súdu potom došlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v podobe odňatia mu práva na vecné prejednanie jeho odvolania proti uzneseniu nestranným a nezávislým sudcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1,2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2007

JUDr. Eva Sakálová
predsedníčka senátu